

interualla, nempe circa singula genicula, stellæ modo decussatim radiatis: semine rotundo, inter initia viridi, mox rubro, ac postremò cum ematuruit nigro. Radix est tenuis, longa, rubra, ciendæ vrinæ vi prædita: qua de causa arquatis auxiliatur, pota cum aqua mulsa: itémque ischiadicis atque paralyticis. Crassam porrò copiosamque vrinam pellit, ac interdum etiam sanguinem: bibentes tamen quotidie lauari oportet, & excrementorum quæ redduntur differentiam contemplari. Contra serpentium morsus caulem cum foliis imponere prodest: Semen verò ex aceto mulso potum, lienem absumit. At subdita radix, partus, menses secundasque trahit. Albæ quoque vitiligini illita ex aceto medetur.

De Lonchitide. CAP. CLXI.

LONCHITIS folia habet porrò perquam similia, latiora tamen & rubentia, plurima, ad radicem circumfracta, veluti in terram procumbentia. Habet & circa caulem pauca, in quo quidem flores ceu pileoli, hiantibus comicis personis figura similes, iisque nigri, sed è rictu albam veluti paruum linguam exerentes, quæ ad labrum inferius spectet: semen inuolucris clausum, triangulum & lanceæ cuspidi simile, vnde etiam planta ipsa sibi cognomentum arrogauit:
radix

radix dauci. Nascitur in asperis ac sitientibus. Radix ex vino pota, urinam ciet.

De Lonchitide altera. CAP. CLXII.

Lonchitis altera, quam alij asperam dicunt, folia profert scolopendrij, sed asperiora maioraque, ac multo magis diuisa. Vim porro habet vulnerariam, inflammationesque arcet. Lienem quoque pota ex aceto absumit.

De Althæa. CAP. CLXIII.

ALTHÆA, quam nonnulli Ibisum vocant, maluæ syluestris species est, foliis uti cyclamini rotundis, lanuginosis: flore rosaceo: caule bicubitali: radice lenta glutinosaque, intus alba. Althææ verò nomen inditum illi est, à multiplici excellentique quam in medendo præstat utilitate. Decocta enim in aqua mulla aut vino, aut per se etiam tusa, efficaciter imponitur vulneribus, parotidibus, strumis, abscessibus, mammarum inflammationibus, sedis doloribus, contusis, flatuosis tumoribus ac neruorum distensionibus: siquidem discutit & maturat, aut rumpit, & ad cicatricem perducit. At cocta, ut dictum est, si cum adipe suillo aut anserino, terebinthinæve subigatur, facit ad vuluæ inflammationes præclusionesque, subdita in pello. Sed & ipsius decoctum eundem obtinet effectum, relicta post partum in vtero

purgamenta præterea extrahens. Succurrit & radicis decoctæ succus ex vino potus urinæ difficultati, calculosorum sæuis acerbisque cruciatibus, dysentericis, ischiadicis, tremulis atque ruptis. Eadem dentium mulcet dolorem, cum aceto decoctæ, colluto inde ore. Semen autem seu viride, seu etiam siccum, vitilignes in sole ex aceto perunctas emendat & exerit. Illud idem ex oxelæo perunctum, venenatorum animalium arceat iniurias. Vis quoque illi efficax contra dysenteriam, sanguinis per os reiectionem, aluique profluuium. Quin & bibitur in posca aut vino decoctum contra apum aliarumque omnium minutarum bestiolarum aculeatos ictus. Folia verò cum olei momento, moribus ipsis atque etiam igni ambustis imponuntur. Cæterùm ipsa radix aquam addensat atque coagulat, siquidem trita illi ammixa, simulque sub dio posita fuerit.

De Alcea. CAP. CLXIII.

ALCÆA & ipsa syluestrium maluarum generi assignatur: folia verò habet diuisa, verbenacæ proxima: caules tres aut quatuor, cortice cannabino vestitos: florem paruum, rosæ similem: radices albas, latas, quinque aut sex, ferè cubitales: quæ quidem cum vino aut aqua potæ, dysentericæ ruptisque medentur.

De

De Cannabi sativa. CAP. CLXV.

CANNABIS sativa, planta ad texendos funes validissimos mortalium generi perutilis, folia gerit fraxini, sed fœdi odoris, caules proceros, inanes, semen rotundum: quod cibo largiore genituram extinguit. Ex eo recente expressus succus, convenienter aurium doloribus instillatur.

De Cannabi sylvestri. CAP. CLXVI.

Sylvestris Cannabis virgulas profert quales althæa, sed nigriores, asperiores ac minores, cubiti altitudinem æquant: foliis sativæ, asperioribus tamen ac nigrioribus: floribus lychnidis, subrubris: semine & radice althææ. Vim habet decocta radix & imposita, inflammationes leniendi, œdemata discutiendi, & tophos articularum dissipandi. Sed & huius cortex torquendis funibus est accommodatus.

De Anagyri. CAP. CLXVII.

ANAGYRIS siue Anagyros, quem alij acopon vocant, frutex est arboris instar, foliis & virgis vitici assimilis, perquam grauis odore, flore brassicæ, semine in longis corniculis renibus figura simili, versicolore ac solido, quod vna maturescente durefcit. Huius folia recentia trita & imposita, œdemata reprimunt. Eadem [sicca] drachmæ pondere in passo, suspensiofis potui datur.

Bb. j.

itémque ad secundas, menses partúsque extrahendos:& contra capitis dolores, in vino. Difficulus etiam parientibus amuleti instar adalligantur: sed à partu statim auferri abiciúque oportet. Radicis autem succus discutiendis cõcoquendisq; adhibetur. Semen verò comestú, vomitiones vehemēter cõcit.

De Cæpea. CAP. CLXVIII.

CEPAEA portulacæ similis est, verùm nigriora habet folia, radicemque tenuem. Folia in vino pota, stranguria & vesicæ scabie laborantibus opitulatur. Maximè verò id præstant, si cum asparagi radicem, quem myacanthon vocant, decocto bibantur.

De Alismate. CAP. CLXIX.

ALISMA aliqui alceam, alij damasonium, alij acyron, alij denique lyron appellant. Folia ei plantaginis, sed angustiora, conuexaque in terram. Caulis tenuis, simplex, cubito altior, thyrsi specie, habens in cacumine capitula. Flores tenues, candidi, pallefcentes: radices vt veratri nigri, tenues, odoratæ, acres ac modicè pingues: aquosos amat tractus. Radix drachmæ vnus aut alterius pondere in vino pota, his conuenit qui leporem marinum deuorarunt: iisque qui à rana rubeta demorsi sunt, vt & iis qui opium hauserunt. Valet & contra tormina ac dysenteriam, per se aut cū pari modo feminis

minis dauci potui data. Sed & cōnuulsis & cōtra vuluæ vitia prodest. At herba ipsa sifit aluum, ac menses ciet, tumoresque imposita mitigat.

De Onobrychide. CAP. CLXX.

ONOBRYCHIS folia habet lentis, ferè longiora, caulem dodrantalem, florem puniceum, radicem exiguam. Nascitur in humentibus & incultis locis. Herba si trita illinatur, panos discutièdi vim habet. Cum vino autem pota, stranguriæ medetur, & inuncta ex oleo sudores mouet.

De Hyperico. CAP. CLXXI.

HYPERICVM alij androsæmon, alij corion appellant: sunt qui & chamæpityn, quoniam semen odore pineam refinam imitatur. Frutex est surculaceus, dodrantalis, rubescens, foliis ruta: flore verò luteo, viola albæ simili, qui quidem digitis tritus sanguineum succum remittit: qua ex causa etiam androsæmon appellatum est: calyculis subhirsutis, in rotundo oblongis, hordei magnitudine, in quibus semen nigrum & resinosi odoris. Gignitur locis cultis & asperis. Urinam cit, subditumque menses trahit: ex vino autem bibitum, tertianis quartanisque liberat. Medetur & semen ischiadicis; quadraginta diebus haustum. Sed & foliis cum semine impositis ambulata sanantur.

Bb. ij.

stolid